У нас на кутку було багато розмов про подію у Захожаїв. Дядько Гнат Максимович Захожай нізащо не хотів, щоб Чориоволівський Ромась ходив до його дочки Тетяни. Не пара. Тетянка хазяйська дочка (дядько Гнат мав три десятини землі), а той Ромась змалечку з млина парового не вилазить, шантрапа якась — ні коня, ні воза, навіть борони! Тільки получка!

Отож батько стежив за дочкою, за клунею, де зона спала влітку на примістці, за Ромасем. І таки застукав! Ромась, рятуючись, видерся на горище, ударом голови прорвав солом'яну покрівлю і зник. Зробив це він так спритно й швидко, що Гнат Максимович так і не дізнався, де дівся приблуда. Мов провалився крізь землю. А сусіди казали: "То йому з двору не видно, а як глянути з вулиці, то видно, як з покрівлі два віхті стирчать!"

І сам я бачив ті віхті. Вся покрівля на клуні від часу потемніла, а ті два віхті, вибиті з дірки Ромасевою головою, були свіжозолотисті і так гарно світилися проти сонечка!

У старе село прийшли нові люди. Дядько Гнат Максимович Захожай не зрозумів їх. Чекав для дочки "хазяйського сина". А в селі й "хазяїв" уже майже не було: то млинарі з парового млина, то залізничники із станції, то крутиво-ламхвости з панської якономії... Тож найкращим женихом для Тетяни був Ромась. Ба! Він і не здався! Повів таку запеклу атаку супроти дядька Гната Максимовича Захожая, що той і оком не встиг блимнути, як Ромась підхопив Тетяну та й кинувся з нею у вир життя.

1972—1975